

Stater, og er altsaa ikke indskrænket til Kongeriget Danmark. Ogsaa er det bestandigt, saavidt jeg har forstaaet det, fra Ministeriets Side antaget, at den Indfødsret, der gives nu ved Lov, skal have den selv samme Retsvirkning som den, der forhen blev givet ved en kongelig Expedition, men som ikke blev givet til en saadan Masse af Personer, som der nu er Spørgsmaal om, eller under Omstændigheder, der saa lidet svare til det, som den høitidelige Akt af 15de Januar 1776 indeholder, som de, hvorom her er Tale. Jeg antager det endelig for meget vigtigt, at man ikke opløser den fælles Indfødsret i alle Kongens Stater, som hidtil har fundet Sted, og som jeg troer, er af stor politisk Betydning. Jeg veed vel, at det under Forhold som de, der i den senere Tid ere opstaaede, kan have sine Vanskeligheder at vedligeholde den; men jeg troer dog, at man ikke herfra skulde gjøre Noget, der kunde tjene til den fælles Indfødsrets Opløsning, eller til, at man i Diebliffet kunde antage, at der skal gives en særegen Indfødsret for Kongeriget Danmark og en særegen Indfødsret for den Deel af det danske Nork, der ikke henhører under Rigsdagen.

H. P. Hansen: Jeg befinder mig rigtig nok i nogen Forlegenhed, idet jeg maa yttre mig i modsat Retning af de to høitærede lærde Medlemmer, der nyligen have yttret sig. Jeg stemmer nemlig for Loven under den Forsætning, at den Indfødsret, som tilstaaes disse Individuer, er at forstaae saaledes, at de derved blive danske Borgere og faae de samme Rettigheder, som alle danske Borgere i Almindelighed have. Dersom altsaa danske Borgere have Rettighed til at erhverve Embede i Hærgdommerne, troer jeg ogsaa, at de, som ved

denne Lov erhverve Indfødsret, faae den samme Rettighed. Det er forresten et Spørgsmaal, som forekommer mig for Diebliffet slet ikke at trænge til at afgjøres. Det, som man afgjør ved denne Lov, er, at man giver Vedkommende den samme Rettighed og Adgang til at erhverve Embeder, som alle danske Borgere have. Hvorvidt denne Rettighed kan udstrækkes, naar de nærværende Forhold ere ordnede, bliver et Spørgsmaal, som da vil kunne finde sin rette Afgjørelse.

Slensborg: Forsaavidt den høitærede 5te Landsthingsmand for første Valgkreds (Ørsted) har paaderaabt sig Forordn. 15de Jan. 1776, maa jeg tillade mig at opfaae det Spørgsmaal, om man ikke kan ansee den Forordning for idetmindste siltiende hævet ved Grundloven? Idetmindste stiller Sagen sig saaledes for mig.

Ørsted: Det troer jeg aldeles ikke kan antages, da Grundloven netop nævner Indfødsretten som en given Rettighed og ikke som en Rettighed, der faaer et nyt Omfang eller en ny Begrundelse, men som en i Danmarks Forsatning og Retstilstand indført Indretning, og naar der altsaa nu gives Indfødsret, er det den Indfødsret, hvis Omfang er bestemt ved Loven af 15de Jan. 1776. Jeg troer ogsaa, at de Forhandlinger, som foregik i Aarene 1848 og 49 i den da indkaldte Rigsforsamling, hvor der blev raadslaet om Grundloven, vise, at man ved Indfødsret forstod den Indfødsret, som engang var etableret her i Landet; ellers kunde da Grundloven, hvor den handler om Betingelserne for at udøve de statsborgerlige Rettigheder, som den har hjemlet, heller ikke have nævnt denne Indfødsret, uden at forklare, hvad Indfødsret skulde betyde.